

Audiodrom

LUXMAN C-700u & M-700u

autor: Audiodrom | 3.2015

Znovu mohu s klidným svědomím zopakovat, že novinkami Luxman doskočil opravdu o velký kus dál. Na rozdíl od M-900u, který je bližší 'áčkovému' zvuku, má M-700u svým projevem blíže čistokrevné třídě AB. Vede si tam ale s elegancí a konkurenci pořádně zatápí, a to nejen svými horkými chladiči...

Potěšení pro tmavé dny

Jen několik měsíců uplynulo od testu nově pojaté generace vlajkové lodi stříbřitého luxmanního světa, kombinace vynikajícího předzesilovače C-900u a neméně dobrého koncového zesilovače M-900u. Nejenže v našem textu zaznělo, že ...se s tím Luxman evidentně nepáral, přeskočil minimálně další dvě generace, a že vyrukoval se zvukem, který nemá za dané peníze konkurenci..., ale navíc zcela oprávněně a s přehledem sbalil ocenění Produkt roku 2014.

Osobně nemám problém doporučit „devítistovky“ komukoli, kdo hledá perfektně kontrolovaný, čistý, precizní a muzikální zvuk. K cestě za štěstím zůstává nepříjemný pouze fakt, že našinec bude na svůj sen vydělávat (počítaje z průměrného platu) minimálně tři roky, s uvážením toho, že musí i něco jíst, pít a platit daně. Japonec je na tom jen o rok lépe. Luxman si toto velmi dobře uvědomuje a tak byla jen otázka času, kdy vyrukuje s dostupnějším modelem, který bude od vlajkové lodi odvozen. A ejhle, máme tu zbrusu nové „sedmistovky“, a to hned v evropské premiéře: předzesilovač C-700u a koncový stupeň M-700u, za podstatně přátelštější ceny – každý za 219 tisíc korun.

Jedna

Opakovaně mě dokáže rozladit, když slyším Campellovu *Down in The Hole* z CD sampleru Dali. Výborné (původně Waitsovo) boogie na elektrickou basu je totiž na sampleru skvěle masterované – o třídu lépe, než na originálním disku, který mám doma (Elektra, 7559-61440-2). A to naštve, protože John Campbell provozuje parádní muziku, takže mít jen *jednu* skladbu v lepší verzi nestačí. Novinkové Luxmany mě nechaly slyšet rozdíly mezi oběma verzemi naprosto jednoznačně. M-700u umí hezky zahrát basu, a to nejen co do hloubky, ale hlavně co do kontur a kontroly. Revel Ultima Studio2 nejsou šampióny v citlivosti a člověk by čekal při poměrně skromné wattáži Luxmanů nějaký stres při vyšších hlasitostech, kupodivu se však nic takového nekoná.

V čem zesilovače Luxmanu vždy excelovaly a v čem pokračují i nadále, je jejich práce s jemnými dozvuky. Studiový reverb umějí krásně zrekonstruovat, což propůjčuje dění mezi reproduktory život a vaši židli to přitáhne zase o pár kroků blíže do nahrávacího studia. Piano Herbie Hancocka ve fenomenální *Killer Bees* (B&W Music, BW041) se prezentovaly velmi přesným tranzientním náběhem a solidním fundamentálním tónem, ale hlavně krásným čistým, znělým a dlouhým dozváním. Ani rozjíždějící se ansámbl nedokáže zcela překrýt vibrace tónu před jeho zánikem v dalším ataku na klaviaturu. A pak se tam objeví kontrabas, který přes Luxmany *umí* vyvolat vzrušivý pocit vzadu na páteři. Moc pěkné.

Nutno podotknout, že troška tepla Luxmanům prospívá – studené z krabice hrají dobře, ale prohráté ještě lépe. Do pár wattů výkonu (6W) pracují v třídě A, což stačí k tomu, aby poměrně slušně topily, zejména pokud uvážíte, že chladiče jsou zavřené ve skříni a teplo se dostane ven jen frézovanými otvory v horní desce. Oproti vlajkové lodi byly u novinky při poslechu zřejmé dvě odlišnosti – větší citlivost na korekce a větší citlivost na připojené reprosoustavy.

Dvě

Na rozdíl od C-900u, kterému bylo prakticky jedno, jestli jej hrajete v režimu s vyřazenými obvody tónových korekcí – LINE STRAIGHT – nebo s nimi (pochopitelně nastavenými na nulu), se mi C-700u maličko více líbil právě v LINE STRAIGHT. Rozdíl není markantní a prakticky vůbec nesouvisí s frekvenčními zdvihy nebo útlumy. Projevuje se to spíše v pocitové rovině, jako by hudba, neprohnaná korekčními obvody, lépe držela pospolu, jako by byla přirozenější a sjednocenější. Rozdíl je slyšitelný jen na určitých vybraných nahrávkách, ovšem je zaznamatelný.

Luxman M-700u dodá do 4 ohmů 2 x 210 wattů výkonu (2 x 120 W do 8 ohmů). To je garantovaná hodnota, což je na japonských strojích sympatické. Trvalý výkon na dynamicky nahaném materiálu tak sedmistovka zvládne bez problémů a s rezervou, na rozdíl od mnohé

americké konkurence, která se honosí vysokými hodnotami, uváděnými do nízké zátěže nebo do clippingu ve špičce. Přesto, pokud sáhnete po *extrémně* dynamické muzice, můžete se dostat při nižší citlivosti reprosoustav na hranice jeho možností. Mě se to podařilo u Rachmaninových *Symfonických tanců* z produkce Reference Recordings (Eiji Oue, *Symphonic Dances*, RR-96), kdy jsem ručičkové indikátory zahnal do červeného pole stupnice. A i když jsem žádné nepříznivé artefakty ve zvuku nezaznamenal (ručička stále ještě měla kam jít), ve větších poslechových prostorách, popřípadě s ještě méně citlivými reproduktory, může být užitečné se nejprve ujistit, že výkon bude dostačující.

Tři

Výše uvedená zjištění mě přivedla k několika pokusům a srovnáním. Luxman umožňuje koncové stupně přepnout do režimu BTL - bůhví proč zmonofonění stereo stupně nazývají u Luxmanů zrovna takto – čímž si výkonově pomůžeme, a to hned dvojnásobně na 2x 420 W na kanál. Protože jsem neměl k dispozici dva konce, ale jen jeden, připojil jsem v režimu pouze jednu reprosoustavu a důkladně naposlouchal výše uvedený záludný hudební materiál, a pak přepnul do BTL. Vyžaduje to trochu laborace s reprokabely, protože je potřeba použít samostatnou větev pro plusový a minusový terminál, leč stojí to za to. Výkonová rezerva je totiž okamžitě znát, odmění se vám o třídu pevnějším zvukem a nárůstem dynamického kontrastu, kdy atak orchestru dokáže vyrazit okna ve skleníku u sousedů a ručička měřidla se jen lehce pohupuje. Investovat do *páru* M-700u z tohoto pohledu může být zajímavější, než investovat do jednoho M-900u. Zapojíte je jako monobloky a můžete k nim připojit prakticky cokoli se vám zachce. Přejde ovšem na to, co upřednostníte.

Ve stereorežimu mi sedmistovky oproti devítistovkám připadaly o chlup analytičtější. Mají méně nasycený zvukový plán, reprodukce tak působí prosvětleněji, jakoby došlo k malému spektrálnímu posunu směrem k tranzientním hranám. Kombo C-900u/M-900u bylo organičtější a rozvážnější, přitom však nemělo méně detailu, jen ho tolik nevystavovalo. Vyplývá z toho, že C-700u/M-700u bude lepším partnerem tam, kam je potřeba přinést trošku světla – kupříkladu čistý a hladce definovaný zvuk hedvábných kalot dostane se sedmistovkami větší švih.

Čtyři

Dobrým partnerem je i tam, kde se často v šuplíku přehrávače usídlují ostřejší žánry nebo řízná elektronika – třeba singl *Shifting Through The Lens* kanadských Front Line Assembly (Wind 165/HAP125) byl přes Luxmany industriální lahůdkou, hluboký pumpující beat se zášlehy trápících se obvodů syntezátorů. K ostřejším žánrům se dá zařadit i akustické kytarové duo Rodrigo y Gabriela (*11:11*, PIAS, PIASR 0170CDX). Kdo slyšel, dá mi za pravdu. Kdo slyšel přes Luxman C-700u/M-700u, pochopí, co vlastně člověka žene do utrácení peněz za zvuk zesilující krabičky. Klíčovým slovem zde byla *preciznost*, vaše ucho se v tomto případě dostává na deset centimetrů od hmatníku kytary, někde tam, kde se spojuje s jejím tělem, a slyšíte *všechno* včetně ďábelského tance prstů tisknoucích struny a nelitostných líznutí trsátka.

U novinky jsem zaznamenal, že u M-700u zmizela skleněná fazetová okénka, překrývající prosvícené metry. Ti, kdo si na Audiodromu prostudovali recenzi většího bratra M-900u vědí, že právě zmíněné fazety byly jednou z věcí, která mi nepřipadala z vizuální stránky úplně nejšťastnější. A teď se plně doznávám, že po pár hodinách pozorování míhajících se ruček koncového M-700u, mi začala chybět, dávala zesilovači určitý punc neobvyklosti.

Je pravda, že jsem se v textu příliš nevěnoval technickým dokonalostem obou přístrojů – je to ale vůbec třeba? Luxman se během posledních několika let znovuzrodil jako bájný pták Fénix z popela, okupuje vrcholky audiožebříčků a svítí na nás ze stránek magazínů. Chcete-li vědět více o tom, co se skrývá uvnitř, berte to jako malý domácí úkol. Není těžký, stačí kouknout do některé luxmanní recenze na našich stránkách.

Pokud bychom přece jen měli vypíchnout zásadnější změny oproti předchozí generaci, modelům C-600f a M-600A, je nutné zmínit novější verzi LECUA 1000 se zjemněním krokování diskrétního „potenciometru“ ze 72 na 88 – regulace je hladší a otáčení těžkým knoflíkem volume se tak ještě více přiblížilo analogové regulaci. Novinka má obvody zpětné vazby (luxmanní specialita ODNF, zde ve verzi 4.0, kdy je přivedeno zpět na vstup pouze zkreslení) převzaté z vlajkových ‘devítistovek’ a navýšila se nám dvojnásobně filtrační kapacita stroje na 80.000pF.

Pět

Po ruce byla k porovnání nedávná integrovaná novinka E-600 od Accuphase, sám o sobě dospělý zesilovač, přímo vybízející ke zprostředkované návštěvě koncertního sálu. Přes Accuphase byly orchestrální barvy pestřejší, harmonická obálka nástrojů věrnější a středové pásmo lépe vsazené do celku. Skoro by se zdálo, že má Accuphase navrch, ale potom vrátíte do systému oba Luxmany a vše je zapomenuto, hudba dostane přesnější obrysy, prostor je přesnější, tranzienty lépe vykrojené a přibude více ambientních informací – do muziky je více vidět, jako by se namontovala do lampy silnější žárovka. Mohl jsem to vzít z kterékoli strany, ale dělenec byl prostě lepší.

Pokrok, který Luxman s novou řadou dělených zesilovačů učinil je krásně slyšet i při srovnání s jeho vlastním (a hodně dobrým) integrovaným L-550AX. Jakkoli se mi L-550AX líbí, je dělenec o dost lepší ve všech ohledech. Prostor přes něj exploduje do stran i do hloubky, mikrodynamika jakoby dostala úplně čerstvé baterky a muzikanti si právě vyleštili své zašlé nástroje. Jste-li fanoušky Luxmanu, je proto potřeba dobře zvážit, chcete-li novinkové kousky vůbec slyšet – doporučuji výpravu do studia podniknout jen tehdy, je-li vaše partnerka ochotna odsouhlasit okamžitý upgrade, jinak pravděpodobně neusnete.

Znovu mohu s klidným svědomím zopakovat, že novinkami Luxman doskočil opravdu o velký kus dál. Na rozdíl od M-900u, který je bližší 'áčkovému' zvuku předešlé vlajkové lodi, má M-700u svým projevem blíže čistokrevné třídě AB. Vede si tam ale s elegancí a konkurenci pořádně zatápí, a to nejen svými horkými chladiči.